

suy tưởng

*nước mắt vỡ khôn nguôi như bão đêm ở biển
như một ngày em hờn rồi trong mưa nước mắt
xé lòng anh từng mảnh sương băng chụp xuống
cổ áo quan héo xanh mộng寐*

*hai hàng nến đen hai bàn tay tơ mịn em chẳng
còn hong gió đùa mưa hai hàng nến đen nhìn
nhau tra hỏi hai hàng nến đen hai bàn tay xóa
dần ánh sáng hai bờ vai anh treo khối đá đen hồi
em lỏng ngực vỡ toang hoang dấu tích loài người
độc địa còn ghi sâu trong mắt anh những tia
nhìn khốn khổ những đón đau không lời nào
diễn tả từng ngum máu ứa môi em níu anh lần
cuối đôi tay xanh buông trả ở đời*

*hồi em lửa đun tim óc nồng tanh loài người
chúng đã bắt đầu đi mất dưới chân trái tim
ngoài mặt đất lời thương yêu anh khóc cũng dư*

thừa lời gọi em vách đá đáp lời và tan vỡ như
mưa giá lạnh vẫn từng hàng đổ vào thung lũng
trời mù sương thì thấp vô cùng ôi có phải chiếc
áo tang mặc xuống quê hương và tiếng gió than
van bằng trăm lời đen nhưt

khi đêm rơi những nhánh đá trở màu hoa ở đây
nơi quê nhà êm ấm giọng tình ca tràn ứa lên môi
em nâng vầng tóc đổ lòng anh sao ấm thấp ngậm
ngùi anh thấp sáng trăm đêm soi khuôn mặt đọa
đầy thú dữ anh nguyên anh đeo mớ tuổi nhục
nhần

đêm rồi đêm anh thấp sáng ngàn đêm thương
em lá rụng tưởng bước về giọng hát cuối cùng
loài chim đêm đập đầu vào núi anh quay trong
nước lũ mũi giáo thủy tinh chẻ đôi thân thể bởi
đó bây giờ từng giọt mưa nhọn buốt như dao
từng nhánh đá đen ru lời hoa cỏ bởi đó bây giờ
nỗi cô đơn tỏa rộng mịt mù và anh co đôi cánh
tay nằm trên ghềnh chờ đợi sự xuống ngu từng
đốm mắt loài người

hỡi em hai hàng nến đen hai bờ tay miệt mài đo
tiếng thở rồi cũng sẽ tan rồi cũng sẽ đi và mặt

*trời nổ vỡ trong tiếng khóc cát lăm sơ sinh em
trôi dậy một trái đất yên nguyên đầy giọng
hát trữ tình mang dấu vết quê hương từ đó anh
bắt đầu vẽ hồn ngôn ngữ*

*xin em con dốc mòn tuổi đá vẫn còn mái tóc
mười lăm vẫn dài óng mượt và nụ môi hờn rồi
vẫn thấp hồng lớp áo mưa giăng anh lại được
chan lòng nước ngọt tơ nhung mềm trong cổ
nôn trắng xanh với trời đêm hồn mây nhìn sắc
lửa ôi men bay kỳ dị lớn khôn.*

*khi nước mắt cỏ hoa vỡ về da thịt tôi nhìn tôi
nhìn thấy loài người tôi góm ghiếc tôi mang tội
lỗi làm người có tiếng hát xanh xao của em còn
đó có hai hàng nếp đen hai bàn tay tôi thấp
sáng trăm đêm cùng nụ cười đá sắc có ngôn từ
nào thành lửa thành dao cho tôi đâm mặt trời
vỡ vụn.*